

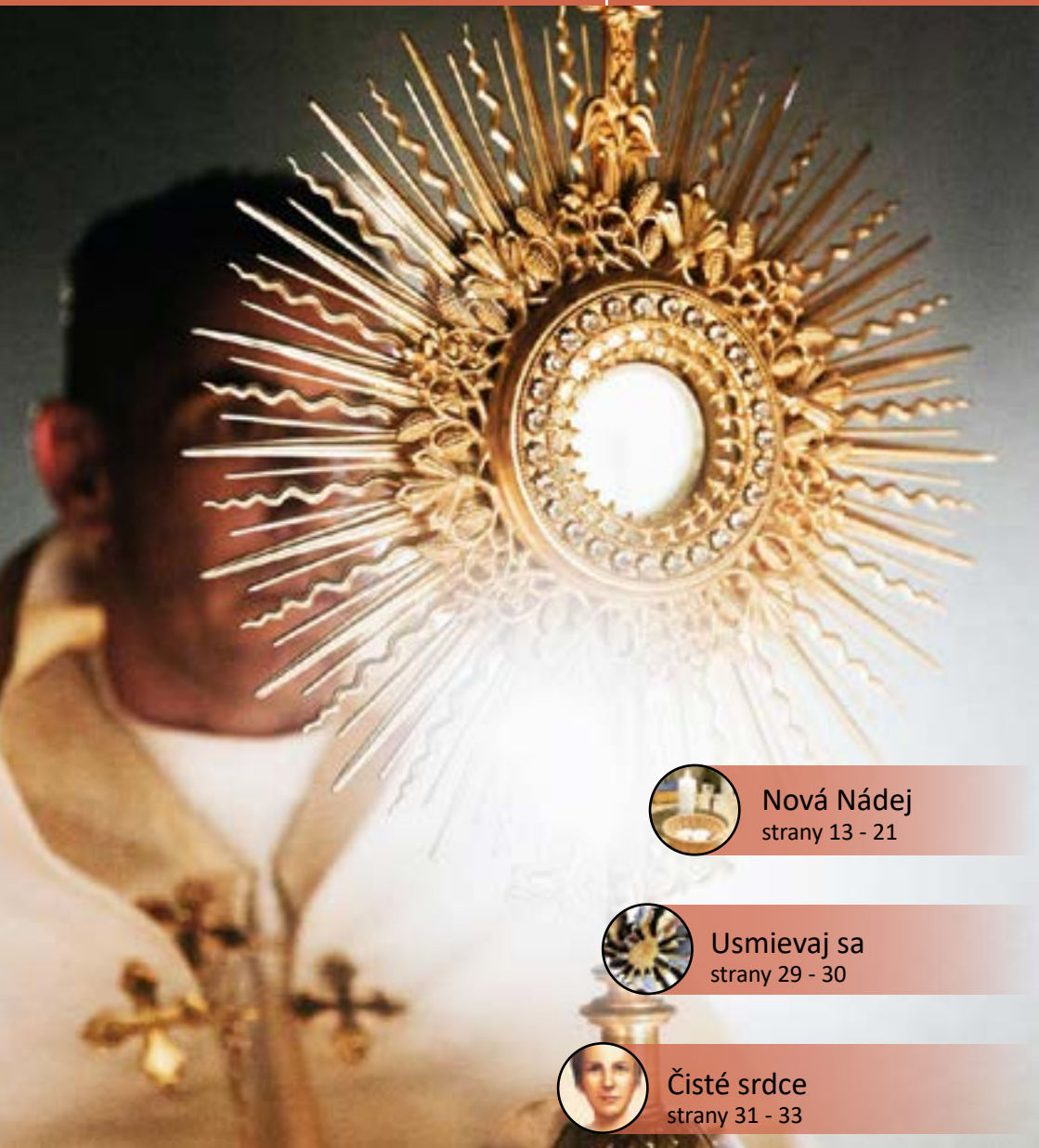
Srdce

Číslo: 1

Ročník: XII.

Jún 2024

Nová Nádej
strany 13 - 21

Usmievaj sa
strany 29 - 30

Čisté srdce
strany 31 - 33

Milá farská rodina,

v našich rukách máme možnosť znova listovať v novom čísle nášho farského časopisu Srdce. Prešlo isté obdobie a mnohí z nás si prešli niečím novým, a zas niektorí nebadajú vo svojom živote nič zvláštne, život im ide ako doteraz. Predsa v duchovnom živote i v živote našej farskej rodiny sa udialo toho viac, mnohé duchovné aktivity a s nimi spojené i Božie milosti, ktoré nás istotne posunuli vpred. Preto teraz, keď berieme toto nové číslo časopisu do rúk, nech nás jeho čítanie obohatí a pomôže nám zaspomínať na milé udalosti zo života farskej rodiny.

otec Peter Kalis

Srdce Časopis farnosti Oravská Polhora

Ročník XII., číslo 1/Jún 2024

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Oravská Polhora 490,
029 47 Oravská Polhora

e-mail: srdce.casopis@gmail.com

web: www.farnostopolhora.sk

Šéfredaktor: Monika Glovaťáková

Redaktori: duchovný otec Róbert Slotka,
duchovný otec Peter Kalis, Katarína Revajová,
Jozef Ďubek, Janka Pečarková, Monika Glovaťáková,
Magdaléna Kvašňovská, Monika Lusčoňová

Jazyková úprava: Katarína Revajová, Jozef Ďubek

Foto: Ján Rusnák, archív farského úradu, internet

Titulná fotografia: adventná výzdoba oltára

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup,
č. 21/2015 zo dňa 4.11.2015

Grafická úprava: Monika Glovaťáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Obsah

Z chlapca na cirkevného sudcu	4
Zamyslenie o modlitbe v Roku modlitby ...	8
Spolu s Ježišom	10
Nová nádej	13
Nechajte maličkých prísť ku mne ...	22
Putovanie- hlboký prejav viery	24
Usmievaj sa	29
Čisté srdce	31
Takú zábavu Betlehem ešte nezažil!	34
Nadalej v službe Bohu a ľuďom	36
Srdiečko	43

Z jednoduchého chlapca na cirkevného sudcu

Duchovný otec pochádzajúci z našej farnosti - Jozko Šimurdiak.

V tomto čísle časopisu by sme vám chceli predstaviť ďalšieho kňaza, ďalšieho rodáka z našej farnosti v zasvätenom živote – duchovného otca Jozefa Šimurdiaka. Dlhý pôsobil ďaleko od rodnej obce a až celkom nedávno sa „dostal“ do neďalekej farnosti Klin. To, že sa rozhodol pre cestu kňazstva, očakával v tej dobe asi málokto, lebo to bol chlapec tichý, nenápadný a skromný, ktorý radšej mlčal, ale zato najmä konal, až sa rozhodol – stať sa kňazom. O tom, aké to bolo, ako to všetko začalo a pokračovalo, si povieme v nasledujúcom rozhovore:

Tí mladší o vás vedia možno iba to, že pochádzate z našej dedinky. Mohli by ste nám o sebe povedať ešte niečo viac? Najmä o období predtým ako ste sa dostali do seminára?

To je pravda - mladší o mne vedia asi iba to, že pochádzam z našej dedinky, lebo hneď po absolvovaní gymnázia som sa doma ocitol už len veľmi málo. Po ukončení základnej školy som pokračoval v štúdiu na gymnáziu, potom som krátko pracoval u nás v dedine na píle a následne som absolvoval dvojročnú

základnú vojenskú službu. Po vojencine som znovu pracoval na rovnakom mieste necelý rok a v roku 1990 som nastúpil na štúdium do kňazského seminára na Spišskej kapitule. Po kňazskej vysviacke nasledovalo moje kňazské pôsobenie v diecéze. Mám šiestich súrodencov - štyroch bratov a dve sestry - ktorých poznáte oveľa lepšie, ako mňa.

Aká bola vaša cesta ku kňazstvu?

Ako chlapec som chcel byť všeličím, ako to už v detstve býva. Moja cesta ku kňazstvu vo mne dozrievala postupne. Počas štúdia na gymnáziu sa toto moje rozhodnutie - byť kňazom a ísť touto cestou - postupne upevnilo, a keď už bol posledný deň, kedy bolo potrebné sa prihlásiť na fare, s búchajúcim srdcom som šiel na faru za pánom farárom, aby som podal prihlášku do seminára. Aj keď z našej farnosti som už nebol prvý, ktorý sa vydal touto cestou a zdalo by sa, že táto cesta bude už trochu vychodená, aj napriek tomu je toto rozhodnutie vždy osobné a veľmi náročné, ako pri každej inej veľkej veci, na ktorú sa v živote podujímame.

Mohli by ste nám predstaviť vaše predchádzajúce pôsobiská?

Po kňazskej vysviacke v roku 1995 som bol kaplánom v Spišskej Novej Vsi, kde som bol rok a pol a odtiaľ ma pán biskup poslal za farára do farnosti Matejovce pri Poprade.

Tam som slúžil osem a pol roka a následne ma pán biskup Tondra poslal za farára do Spišských Vlách. Tam som bol zároveň aj dekanom Spišskopodhradského dekanátu. Spišské Vlasy boli rodiskom nášho bývalého diecézneho biskupa Františka Tondru. Ku Spišským Vlachom patrila aj filiálka Kolinovce a v pastoračnej službe vo farnosti vypomáhal aj kaplán. V Spišských Vlachom som strávil dlhých sedemnásť rokov a odtiaľ som zase dostal menovací dekrét do farnosti Klin. A tak som sa ocitol „neďaleko“ Polhory.

Hovorí sa, že každý začiatok je ťažký. Boli takými i vaše začiatky v kňazskej službe?

Myslím, že je na tom čosi pravdy. Niekedy je však lepšie, ak človek nevie o všetkom, do čoho ide. Žiadna škola vás nenaučí všetkému, mnohé veci sa človek učí postupne. V Matejovciach pri Poprade bola stará kamenná fara, ktorá bola vo veľmi zlom stave a tak sme sa napokon rozhodli pre stavbu novej. Robiť na stavbe nebol problém, náročnejšie bolo učiť sa vybavovať veci po úradoch, zháňať financie, riešiť mnohé problémy, ktoré s tým súviseli. Ale s Božou pomocou sa to za necelé tri roky podarilo. V Matejovciach bola početná skupina Rómov, priamo oproti starej fare. Bolo treba sa naučiť s nimi jednať, fungovať aj v rámci farnosti a pastorácie. Ale aj toto, či mnohé iné nároč-

né veci, s Božou pomocou neboli neprekonateľnými prekážkami.

V diecéznom schematizme momentálne pri vašom mene okrem úradu pána farára je uvedená aj funkcia sudcu. O čo ide? Mohli by ste to konkretizovať?

Rok po mojej vysviacke ma vtedajší súdny vikár Mons. Ján Duda, ktorý ma počas štúdia v seminári učil cirkevné právo, povolal ku práci v Cirkevnom súde Spišskej diecézy. Najskôr som tam pracoval ako notár a následne po ukončení doplňujúceho trojročného štúdia cirkevného práva na Ľubľinskej univerzite som bol menovaný za sudcu Tribunálu Spišskej diecézy a odvtedy vykonávam túto službu v diecéze.

Aké úlohy vykonáva sudca Cirkevného súdu?

Diecézny biskup je zo svojho úradu okrem zákonodarnej a výkonnej moci nositeľom aj súdnej moci vo svojej diecéze. Súdnou moc vykonáva buď osobne, alebo prostredníctvom cirkevného súdu. Cirkevný súd sa zaoberá prevažne žiadosťami o preskúmanie platnosti uzatvorenia manželstva. To znamená, že stránky po rozpade svojho manželstva uzatvoreného v katolíckom kostole sa môžu obrátiť na diecézny cirkevný súd so žiadosťou o preskúmanie platnosti uzatvorenia tohto ich manželstva. Ak súdny vikár prijme túto žiadosť na skúmanie,

následne prebieha proces skúmania platnosti, resp. neplatnosti uzatvorenia tohto manželstva. Podotýkam, nejde o proces rozvázania. Pri skúmaní platnosti manželstva sa sudcovia poverení daným prípadom vracajú k momentu uzatvárania manželstva, aby zistili, či pri uzatváraní manželskej zmluvy boli splnené všetky podmienky pre jej platnosť. V každom takomto prípade sú zainteresovaní traja poverení sudcovia, ktorí po zozbieraní dôkazov a náležitom skúmaní, spoločne rozhodujú a vynášajú rozsudok o platnosti, resp. neplatnosti uzatvorenia daného manželstva. Toto je v krátkosti odpoveď na vyššie položenú otázku.

Už druhý rok ste pánom farárom v neďalekej farnosti Klin. Uvítali ste túto zmenu?

Myslím, že áno. Ak počítam aj čas strávený v seminári, v podstate som bol na Spiši už vyše 30 rokov. Aj keď všade som sa cítil dobre, vždy príde čas, kedy sa už treba posunúť ďalej. Nakoľko som vyrastal v tomto prostredí, tak môžem povedať, že toto prostredie i ľudia sú mi blízki. Treba trochu času, kým viac pospoznávam ľudí a moji terajší farníci zase mňa. Oni to majú v tomto smere trochu ľahšie.

Čo je cisárovo, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu.

MAREK 12,17

Čím sa snažíte obohatiť život vo vašej farnosti?

Myslím, že je užitočné podporovať to dobré, čo v tejto farnosti je a čo bolo v minulosti dávnejšej, i bližšej, postupne budované, a ďalej to rozvíjať a stavať na tom. Poteší vidieť ochotu a záujem veriacich, starších i mladších o dianie vo farnosti. A keď tento záujem je, potom sa môžu spoločne vydať mnohé pekné a hodnotné veci.

A čo by ste ešte celkom na záver odkázali veriacim v našej farnosti?

Veriacim vo farnosti, svojim rodákmi, prajem, aby po celý čas svojho života zažívali tú pravú radosť, ktorá pramení z našej viery a aby ich nikdy neopúšťalo to nadšenie pre vieru, ktoré ešte stále majú, aj napriek ťažkostiam doby, aj napriek prekážkam, ktoré sa v spoločnosti vytvárajú, vyrábajú a prichádzajú. Oni tu budú stále, ale akosi ten oravský duch je voči tomu nepodajný a to ma najviac teší.

Redakčná rada ďakuje duchovnému otcovi Jozefovi Šimurdiakovi za rozhovor, za ochotu podeliť sa o svoj osobný príbeh, za ochotu zdieľať svoje názory, rovnako i pocity alebo emócie. Ďakujeme.

-Jozef Ďubek

Zamyslenie o modlitbe v Roku modlitby

Chcel by som vám ponúknuť pohľad na modlitbu cez príspevok jezuitu, pátra Petra Dufku, ktorý ponúkol prostredníctvom Vatikánskeho rozhlasu (7.1.2024). Páter modlitbu predstavil ako cestu cez putovanie troch mudrcov do Betlehema. Dynamiku modlitby priblížil v začiatku, priebehu a završení cesty.

Začiatok cesty

Každý začiatok cesty si vyžaduje zanechanie príjemnej zóny a výberu potrebných vecí, ktoré si môžeme so sebou zobrať. Toto charakterizuje nielen cestu mudrcov do Betlehema, ale i našu cestu za Ježišom prostredníctvom modlitby. Pri vstupe do skúsenosti s modlitbou je potrebné získať nové návyky. **Človek by si mal na začiatku ustáliť miesto a čas, kde a kedy sa bude pravidelne modliť.**

Na cestu si zvyčajne nemôžeme vziať veľa vecí, aj letecké spoločnosti určujú maximálnu povolenú hmotnosť batožiny, ktorú si cestujúci môžu vziať do lietadla, podobne je to i v duchovnej oblasti. Blahoslavený Ján Solitarius, ktorý žil v Sýrii v 6. storočí rozlišuje tri stupne opustenia, ktoré by na začiatku cesty modlitbového života nemali chýbať:

- odstup od materiálnych vecí a od prílišného na-

viazania sa na nich. Tu možno použiť zásadu „duševnej hygieny“. Táto zásada hovorí, že veci, ktoré nepoužívame viac ako jeden rok, v skutočnosti nepotrebujeme. Tieto veci nám zbytočne zavádzajú a oberajú nás o čas a energiu, ktorú môžeme venovať ľuďom, a predovšetkým Bohu

- odstup od vášní a zlých návykov. Tento odstup je ďalšou súčasťou modlitby, pretože srdce naplnené vášňami a zlými návykmi nikdy nebude schopné zachytiť blízkosť Boha.
- odstup od svojich predtáv o modlitbe. Pri modlitbe predovšetkým Boh vstupuje do nášho úsilia o lepšiu modlitbu a pomáha nám v nej.

Ľudia, ktorí nedokážu aspoň čiastočne realizovať tieto tri odstupy, nedokážu sa pohnúť k stretnutiu s Pánom prostredníctvom modlitby.

Priebeh cesty

Po prečítaní textu Matúšovho evanjelia, ktoré hovorí o navigácii mudrcov prostredníctvom hviezd, môžeme mať dojem, že cesta mudrcov bola pomerne jednoduchá. Ved' mali akési GPS v podobe hviezd, ktorá ich viedla. Nie je to však pravda.

Výraz, ktorý je použitý v biblickom texte neurčuje zemepisnú stranu, ale poukazuje na vychádzanie, zjavenie sa hviezdy. Hviezda sa objavila iba na začiatku cesty a potom zmizla. Znova sa objavila až na konci, keď už cestovali z Jeruzalema do Betlehema. Presné inštrukcie o Betleheme dostali v Jeruzaleme od kňazov a zákonníkov. Toto je obraz všetkých tých, ktorí sa odhodlajú k obnove duchovného života prostredníctvom modlitby. Na začiatku máme zdanie jednoduchej cesty, dobre označenej. Avšak, po istom čase sa na ceste modlitby môžeme stratiť. Pravidelné momenty v tichosti pred Pánom sa nám začnú zdať neznesiteľne dlhé a prázdne.

Keď budete volať ku mne, keď prídete a budete sa ku mne modliť, vyslyším vás.

JEREMIÁŠ 29,12

Páter Dufka spomína, že videl krátky dokument o študentovi z Ukrajiny, ktorý sa po ukončení doktorátu z histórie na Rímskej univerzite vrátil na Ukrajinu. Dokument bol nakrútený v rehabilitačnom centre, kde sa Olek učil používať protézu ľavej ruky a nohy. Voja zmenila jeho život natoľko, že si už nikdy nezahrá futbal a histórii sa bude

môcť venovať len natoľko, nakoľko mu to dovolí zdravotný stav. Páter mal však z neho dojem, že hoci jeho životná predstava prešla boľavou premenou, nestratila sa. Jeho duchovný život a modlitba narástli do oveľa väčších rozmerov.

Završenie cesty

Mudrci neboli duchovné authority, boli to skôr astronómia, bádatelia. Hľadali budúceho židovského kráľa, a keď ho našli, vzdali mu úctu. Mudrci prišli až do Jeruzalema, pretože mali poznanie. Ich poznatky im pomohli prečítať znamenia čias. Avšak, o Betleheme sa dozvedeli z Písma, ktoré predstavili kňazi a zákonníci. Posledný krok môže urobiť len viera. Iba Božie slovo môže ukázať na presné miesto, kde sa Ježiš narodil.

Je veľa vysoko vzdelaných ľudí, právnikov, lekárov, ktorí sa svojim vzdelaním môžu priblížiť k Bohu, ale **stretnúť sa s ním môžeme len prostredníctvom Božieho slova, v modlitbe a adorácii.** Toto nie je poznávanie rozumom, ale poznávanie srdcom, vierou a predovšetkým vytrvalou modlitbou.

Milí bratia a sestry, nech nám vytrvalá cesta mudrcov pomôže k tomu, aby sme vykročili na cestu, ktorá vedie k stretnutiu so živým Ježišom prostredníctvom modlitby.

Spolu s Ježišom

Pobožnosť krížovej cesty, ako ju poznáme dnes, mala svoj časový vývoj. Tradícia hovorí, že Panna Mária na konci svojho pozemského života chodila po jeruzalemskej krížovej ceste a tak začala túto pobožnosť.

Už v 4. storočí pútnici putovali so zažatými sviecami k Božiemu hrobu a ku kalvárii. Hlavnými šíriteľmi tejto pobožnosti v stredoveku boli najmä **sv. Bernard z Clairvaux, sv. František z Assisi a sv. Bonaventúra**. Vznikali spisy s rozjímaním o umučení Ježiša Krista. **V tom čase sa pobožnosť krížovej cesty modlila počas celého dňa, podľa jednotlivých hodín.** Ráno sa rozjímal o Ježišom zatknutí, deväta hodina sa niesla rozjímaním o Ježišom bičovaní, trním korunovaní a nesení kríža. Na obed sa rozjímal o Ježišom ukrižovaní, v poobedňajšej tretej hodine sa rozjímal o Ježišovej smrti. Vo večerných hodinách sa rozjímal o Ježišom sňatí z kríža a v neskorých večerných hodinách o Ježišom pochovávaní. Taktiež v tom období začali vznikať stredoveké pašie a ľudové pobožnosti.

Krížové výpravy znovu prebudili túžbu pútnikov cestovať do Svätej zeme a navštevovať jednotlivé miesta, ktorými Ježiš kráčal na Golgotu. Tieto miesta už niesli svoje pomenovania. **Od roku 1333 sa františkáni usadili vo Svätej zemi a začali udržiavať posvätné budovy a miesta.** Je však zaujímavé, že **v 14. storočí sa pútnici modlili pobožnosť krížovej cesty naopak. Začínali od Božieho hrobu a skončili pri Pilátovom dome.** Po skončení križiackych výprav sa pobožnosť krížovej cesty rozšírila na západ do Nemecka, Holandska, Talianska a Španielska. Počet zastavení sa stále vyvíjal. Najskôr sa uctievalo 7 až 9 bolestných Kristových rán, neskôr sa to rozšírilo až na 15 pádov.

V 15. storočí anglický pútnik William Wey vynášiel pomenovanie pádov na zastavenia.

Kvôli neustálemu moslimskému útlaku pútnici nemohli putovať do Svätej zeme. **V 17. storočí pápež Inocent XI. udelil právo postaviť kaplnky, sochy, stĺpy krížovej cesty vo všetkých františkánskych kostoloch.**

Dnešná podoba krížovej cesty so 14 zastaveniami vznikla v 17. storočí v Španielsku. Odtiaľ ju františkáni rozšírili do Talianska a neskôr do Francúzska.

Krížová cesta je obľúbenou ľudovou pobožnosťou. **Zapájame pri nej svoju myseľ s obrazotvornosťou a úvahami o Ježišom umučení,**

pričom dokážeme myslieť aj na svoj život. Prijímame svoje utrpenie a rozhodujeme sa pre Božiu vôľu a dobro. Je to akási skrátaná púť, pri ktorej môžeme získať plnomocné odpustky.

Krížovú cestu môžeme zhrnúť do piatich bodov:

- 1. Posilnenie viery v Krista.** Jedine Kristus nás môže zmieriť s nebeským Otcom.
- 2. Uvedomenie si pocitu hriechu.** Ježiš padá na ceste, pretože padáme aj my.
- 3. Učíme sa chápať zmysel kríža,** vlastnej nehodnosti a utrpenia.
- 4. Spoznávame, čo znamená nechať sa viesť Božou vôľou.**

5. Kristus nesúci kríž je príkladom všetkých čností, tým je pre nás výzvou k jeho nasledovaniu.

Aby sa modlitba krížovej cesty nestala jednotvárnou, je dobre sa ju zakaždým modliť s iným pohľadom. Najčastejšie sa krížová cesta modlí v období pôstu, kedy sa najviac spájame s umučením Ježiša Krista.

Tak to bolo aj v našej farnosti. Počas piatich týždňov v piatky sa krížovú cestu modlili jednotlivé spoločensvá - manželia, lektori, ružencové spoločensvá, miništranti, birmovanci, abstinenti, a aj

deti. V nedeľu pobožnosť krížovej cesty viedli naši kňazi, kde sme sa spoločne modlili napríklad s bl. Sestrou Zdenkou Schelingovou, sv. Ritou s Cascie a

Krížovú cestu sa môžeme modliť aj počas celého roka a tak môžeme získať plnomocné odpustky. Samozrejme musíme dodržať podmienky, ktoré sa viažu pri získavaní plnomocných odpustkov (sv. spoved', vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, sv. prijímanie, modlitba na úmysel Sv. Otca). Pri modlitbe krížovej cesty taktiež musíme prejsť všetkých 14 zastavení a rozjímať o Ježišovom umučení.

Pán Ježiš povedal sv. Faustíne:

„Pripomínam ti, dcéra moja, že vždy, keď budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva, zveľubuj a oslavuj ho; vzývaj jeho všemohúcnosť pre celý svet, a zvlášť pre úbohých hriešnikov, lebo v tej chvíli bolo otvorené dokorán pre každú dušu. V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých... snaž sa v tejto hodine vykonať si KRÍŽOVÚ CESTU, ak ti to dovoľia povinnosti...“

- Monika Glovaťáková

Nová nádej

Predstavujeme farské modlitbové spoločenstvo MODLITBY MATIEK

V tomto čísle časopisu by sme vám chceli predstaviť jedno veľmi pekné a zaujímavé farské spoločenstvo „skrývajúce“ sa pod názvom – **Modlitby Matiek** – a takto podhaliť závoj ich služby, činnosti a zmyslu vo farnosti. Už ako sám názov napovedá, jedná sa o spoločenstvo, **na ktorom sa mamičky stretávajú a modlia sa.** Počas modlitby sa zjednocujú s Ježišom a odovzdávajú svoje deti so všetkými svojimi starosťami do Jeho rúk.

História spoločenstva Modlitby Matiek

História spoločenstva Modlitby Matiek sa začala v roku 1995 v Anglicku. V tom čase dve staré mamy - Veronica Williams a jej švagriná Sandra - pocítili túžbu odovzdať sa modliť za svoje deti. Cez modlitbu spoznali, že Pán Ježiš chce, aby matky odovzdávali svoje deti do JEHO rúk, aby ON mohol konať v ich životoch a tak zmierňovať ich bolesti. Takto odvtedy sa spoločenstvo Modlitby Matiek rozšírilo do celého sveta, do viac ako 100 krajín. U nás na Slovensku **toto spoločenstvo zastrešuje Komunita Útecha**, ktoré má tri hnutia – **Modlitby Matiek, Modlitby Otcov**

a Deti Viery. Modlitbové spoločenstvo Modlitby Matiek sa do našej farnosti dostalo až v roku 2012, kedy do našej farnosti prišla koordinátorka za Oravu – mama Mária zo Zákamenného - ktorá vysvetlila podstatu tohto modlitbového spoločenstva. Rovnako v tom čase sa v našej farnosti vytvorila jedna skupinka, ktorú tvorili tri mamy z našej farnosti a zvyšok z farnosti Rabča. Odvtedy sa spoločenstvo v našej farnosti rozrástlo na 4 skupinky, pričom má 17 členov. Na utvorenie skupinky stačia dve mamičky, avšak najviac ich môže byť iba osem. Ak je ich viac, skupinka sa už musí rozdeliť.

Kto sa môže stať členom skupinky spoločenstva Modlitby Matiek

Na tieto stretnutia sú pozvané **všetky mamičky** bez rozdielu veku. Do spoločenstva môžu patriť - a sú pozvané modliť sa - aj **slobodné dievčatá**, ktoré z pohľadu spoločenstva sa môžu považovať za duchovné matky. Tiež **dievčatá a ženy z iných Cirkvi**, ktoré hľadajú Boha, chcú sa otvoriť pravému Bohu a kresťanskej viere, alebo ktoré hľadajú usmernenie na ceste viery. Na stretnutie však rovnako môžu prísť aj také **mamičky, ktoré sa nechcú zdieľať** - a bez toho, aby niekomu niečo vraveli alebo sa radili - môžu v tichosti odovzdať svo-

je deti do Ježišových rúk. Zároveň do tohto spoločenstva sú pozvané všetky **mladé mamičky, ktoré túžia rozvíjať bližší vzťah s Bohom**. Pokiaľ niektorá mamička má túžbu zažívať podobný druh spoločenstva a ešte nie je rozhodnutá, je dobré na tento úmysel sa **denne modliť jeden mesiac tretí desiatok radostného ruženca**, poprípade inú modlitbu podobného charakteru nadväzujúcu na vzývanie Ducha Svätého. Motiváciou zúčastňovať sa týchto stretnutí môže byť aj predošlá osobná skúsenosť stretnutia sa s Ježišom a rovnako i stretnutie sa s mamičkami, ktoré sa o takúto skúsenosť podeliť chcú.

Aké mamičky sa stretávajú v spoločenstve dnes

Sú to **mamičky, ktoré majú s deťmi „rovnaké“ problémy a starosti**. Mamičky, ktoré „bojujú“ s deťmi, mamičky, ktoré si nevedia rady so svojimi ratolesťami, ale rovnako i mamičky, ktoré veria a myslia si, že majú bezproblémové deti. Rovnako do tohto spoločenstva chodia i **mladé mamičky**, ktoré cítia hlad po Bohu, túžbu zaplniť to prázdne miesto v ich srdci. Chodia tam aj preto, lebo cítia podporu celého spoločenstva, celej modlitbovej skupiny, najmä skupinky, ktorej sú členkami. Ale tiež i duchovnú podporu našej nebeskej Matky – Panny Márie, ktorá to celé nadprirodzeným spôsobom zastrešuje.

Ako prebieha stretnutie v skupinke

Počas stretnutia Modlitby Matiek sa pripraví stôl, na ktorý sa položí **kríž, svieca, Sväté Písmo a košík**. **Kríž** má pripomínať nášho Spasiteľa, **sviečka** Ježiša, ktorý je Svetlom Sveta, **Sväté Písmo** živé Božie Slovo a do **malého košíka** - ako do otvorenej Ježišovej náruče, do jeho rúk – mamičky ako k päte kríža kladú mená detí jednotlivo napísané na papierových krúžkoch.

Mamičky **po prežehnaní sa** prosia Ducha Svätého, aby ich viedol, pomodlia sa stanovené modlitby z knižočky Modlitby Matiek, pre-

čítajú si úryvok zo Svätého Písma, poprípade rozjímajú, a ak sa chcú o niečo podeliť, pozdieľajú sa. Na záver po všetkých týchto modlitbách mamičky s vierou **odovzdávajú seba, manžela, svoje deti, krstné, birmovné a všetky ostatné duchovné deti do Ježišových rúk**. Ako vidíme, **duchovný priebeh** stretnutia je veľmi jednoduchý a veľmi ľahko zapamätateľný. Nie je na tom nič zložité. Na stretnutí sa mamičky pomodlia stanovené modlitby preto, aby sa duchovne ich srdcia pripravili pre intímne duchovné stretnutie s Ježišovým Srdcom, aby napokon na záver stretnutia modlitbového spoločenstva mohli všetky tieto mamičky v **úplnej dôvere odovzdať všetky svoje deti** - so všetkými ich bolesťami, trápeniami a starosťami priamo do Ježišových rúk – ktoré predstavuje malý košíček.

Podľa **základných pravidiel a zásad** spoločenstva počas stretnutia si mamičky medzi sebou navzájom **neradia** - ale s úctou si vážia jednu druhú - pokiaľ poniektorá mamička, ktorá má trápenie a starosti, má ochotu sa zdieľať, ostatné mamičky si ju vypočujú a všetko vložia do modlitby bez toho, aby sa k tomu vyjadrovali - pretože tým svetlom na ceste pre mamičku, ktorá potrebuje pomoc, má byť sám Ježiš.

Druhou zásadou je, že sa medzi sebou **nehovárajú** - a rovnako nehovárajú a neposudzujú iné mamičky mimo spoločenstva, a tiež mimo spoločenstva nehovoria o zlých vlastnostiach kohokoľvek iného, ale učia sa úcte voči všetkým blížnym.

Tretím pravidlom je **prísna zásada mlčanlivosti** - to znamená, že to, s čím sa mamičky zdôveria na stretnutí, sa nesmie vyniesť alebo zneužiť. Týmito zásadami sa mamičky učia **dôverovať jedna druhej**, dôverovať cez modlitbu Bohu a rovnako sa učia zdieľať cez modlitbu, lebo aj takto sa bremeno, spoločným odovzdaním do Božích rúk, môže stať ľahším.

Po ukončení stretnutia sa odporúča rozísť sa - a „na kávičku“ zostať až na druhý, tretí alebo iný deň - to preto, aby duch naplnený modlitbou a Božím Duchom v čase tesne po stretnutí veľmi rýchlo nevyrchal - „ľahko oduševnenými“ a plytkými rečami, ktoré opäť zase veľmi ľahko môžu sklízuť do klebetenia alebo až do ohovárania - stručne povedané – aby klebety nevyhnali Ježiša zo srdca. Alebo - aby sa takéto stretnutia nezvrhli do nejakých párti stretnutí, kedy sa poradie dôležitosti presunie zo stretnutia s Ježišom a z modlitby - na zábavu po stretnutí.

Sú to prirodzené ľudské duchovné živočíšne pokušenia, až nebezpečnosť, **ktoré ak sa podcenia**, ľudský duch podvedome - bez toho, aby si to všimol - do nich ľahko sklízne z dôvodu straty duchovnej ostražitosti, lebo ľudský duch ako taký je ľahko náchylný k duchovnej lenivosti, ktorého výsledkom v tomto prípade môže byť aj ľahká zábava. Aj preto, lebo mamička pokiaľ si má prirodzene vybrať medzi duchovnou disciplínou alebo duchovným oddychom alebo zábavou, zvyčajne spontánne si vyberie tú ľahšiu cestu. Preto aj tento **záverečný moment stretnutia je pre mamičky cvičením sa** v sebazapieraní, v odopieraní si, v duchovnej sebadisciplíne, v sebareflexii, v trpezlivosti, či dokonca v krotení jazyka - alebo v iných čnostiach alebo vlastnostiach, ktoré podporujú vernosť Bohu a jeho prikázaniam. Tiež sa odporúča, pokiaľ si mamička má vybrať - medzi neodkladnými domácimi povinnosťami v rodine alebo účasťou na modlitbovom stretnutí - má si vybrať a zvoliť si - v rámci poslušnosti k Božím prikázaniam – **rodinu, povinnosti v rodine**. Tieto **pravidlá sa na prvý pohľad zdajú prísne**, ale ich dodržiavaním mamičky na sebe pracujú - a o to krajšie sú potom ich ďalšie nasledujúce duchovne stretnutia v skupinke, lebo takto duchovne rastú.

Stretnutia sú tiež **postavené na báze absolútnej dobrovoľnosti** - neprítomnosť sa nezdôvodňuje, neexistuje, nevyčíta. Záleží iba na svedomí každej mamičky, ako sa k tomu postaví. Toto spoločenstvo tvorí duch slobody, síce s nastavenými povinnosťami, pravidlami, zásadami a zodpovednosťou, ale ktoré sú postavené tak, že **formujú ducha mamičky ako ženy a zároveň ako matky**. Je dobré, ak sa stretnutia zúčastnia aj **deti** mamičiek, pretože atmosféra stretnutí tieto deti môže spontánne vtiahnuť do modlitby, inšpirovať ich ducha viery a takto sa viera im odovzdá tou najprirodzenejšou formou – svedectvom a osobným príkladom.

Duchovná spiritualita stretnutí

„Aby na stretnutí nechýbala **radosť a nadšenie**, aby stretnutia mali svoju **intenzitu**, je dobré pred začiatkom stretnutia si uvedomiť, že - pri Modlitbách Matiek sa nikdy nemodlíme okolo stola! Ale sedíme v polkruhu tak, aby každá mamička **videla na kríž spredu**. Od prežehnanja na začiatku stretnutia **sa už prihovárame len Pánu Ježišovi** a nie mamám. Pri odovzdávaní, ak môžeme, kľáčime alebo stojíme. Vtedy akoby sme na chvíľu odstúpili od ostatných mamičiek, pretože **vyvrcholením Modlitby Matiek** je pri odovzdávaní našich detí **osobné, intímne stretnutie srdca mamy s Ježišovým**

Srdcom a tých deväť modlitbičiek v knižočke Modlitby Matiek je prípravou na toto vzácne stretnutie. Sú veľmi jednoduché a pritom nesmierne hlboké. Keď jedna mamička odovzdáva, ostatné mamy sa za ňu v úplnom tichu modlia. „... táto pasáž je usmernenie z duchovného manuálu pod názvom „Ako sa modlíme z knižočky Modlitby Matiek (MM)“, aby sa dosiahla - „nejaká tá“ - duchovná hĺbka modlitieb počas stretnutia. A text ďalej pokračuje takto ... „Počas modlenia sa mamičky **modlia pomaly a sústredene**, stíšia sa, aby sa stali „duchom prítomné“, zriekajú sa svojich predstáv, zjednocujú sa s ostatnými mamičkami v skupinke, buduje sa medzi nimi duchovná jednota, prijímajú Božie vedenie, ktoré ich vovádza do Božej prítomnosti, aby sa dom, v ktorom sa uskutočňuje stretnutie, stal počas stretnutia **domom Svätej rodiny**. Ani jedna mamička sa nemodlí sama a skrze tieto modlitby zažívajú hlboký pokoj.“ - preto je iba pochopiteľné, že sa v tom čase s nimi modlí i Panna Mária, a dokonca aj svätý Jozef.

A rovnako ako Panna Mária pod krížom na Kalvárii, aj tieto mamičky, počas stretnutia v okamihu odovzdávania svojich detí - stoja pod krížom - a ticho odovzdávajú svoje deti do otvoreného Ježišového náručia. Preto týmto

úkonom sa zjednocujú aj s Máriou - **Mária im v tom okamihu „robí spoločnosť“**, je s nimi prítomná a je to práve ONA, ktorá tieto odovzdania **pomáha skrásľovať**. A keďže Panna Mária je stále Matkou, preto sa aj **ONA** po celý čas stretnutia s nimi modlí – s nimi ako s matkami k Ježišovi. A rovnako sa s nimi modlí i Ježiš, lebo – kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som aj **JA** medzi nimi

Spiritualita hnutia Modlitby Matiek teda spočíva v úplnom odovzdaní sa do Božích rúk v dôvere, že Ježiš, náš Pán, má moc zmeniť chod vecí.

Regula Modlitby Matiek

Ale tento Boží dotyk nemožno dostať alebo získať len tak na počkanie. Treba preto aj niečo urobiť, pripraviť sa, niečo pre to aj obetovať. A táto príprava pre obeť je opísaná v **regulách spoločenstva Modlitby Matiek**. Tieto reguly budujú, ale zároveň aj **preverujú** také vlastnosti ako sú **ochota, ochota venovať čas Bohu a modlitbe, ochotu nájsť si čas pre Boha, nájsť si čas aj na úkor niečoho iného, ako len toho čo ma baví - a práve toto je obeť**. A najkrajšia je, keď je venovaná Bohu, pretože je to hodnota, ktorá sa nikdy nestratí, ba práve naopak, pred Bohom narastie do stokrát väčších rozmerov. Ďalej ochota urobiť niečo

viac, najmä pre svoje deti, najmä v tej duchovnej oblasti, ako len ich materiálne zabezpečiť, pretože bez vyváženej duchovnej prípravy detí sa ľahko môže stať, že ich duchovná budúcnosť bude ohrozená.

Forma a periodicita stretnutí

Domáce stretnutia sa uskutočňujú striedavo po jednotlivých príbytkoch mamičiek **raz týždenne**. Odporúča sa, aby sa skupinka dohodla na takom stanovenom čase a dni v týždni, ktoré zostávajú po celý čas pevné a nemenia sa. **Vo farnosti sa stretnutie** celého spoločenstva Modlitby Matiek uskutočňuje **raz za štvrtrok počas tzv. Trojdnia Modlitby Matiek**, ktoré sa zvyčajne uskutočňuje na konci týždňa v dňoch - **piatok** - kedy mamičky z farnosti z tohto spoločenstva odprosujú za svoje hriechy, - **v sobotu**, kedy mamičky prosia za obrátenie a milosrdenstvo pre tých, ktorí ublížili mamičkám a ich deťom, ďalej za odvrátenie pohoršení a negatívnych činov, ktoré ovplyvňujú ich deti, a za zmierenie a odpustenie, - **a nedeľa**, kedy ďakujú Pánovi a chvália Ho za všetko čo spravil v ich životoch. Na toto štvrtročné stretnutie, ktoré sa uskutočňuje vo farskom kostole, môže prísť ktokoľvek, akýkoľvek veriaci. Na toto stretnutie **sú preto pozvané všetky mamičky, oteckovia, ženy, muži, aj tí, ktorí nepatria do spoločenstva Modlitby Matiek. Celoslovenské**

stretnutie spoločenstva sa uskutočňuje **raz za rok** vo farskom kostole vo Svite počas jedného jarného víkendu - trojdnia, počas **tzv. Veľkého stretnutia Modlitby Matiek**. Na toto stretnutie sa pripravuje duchovný program už v spolupráci aj s kňazmi a biskupmi Slovenska, kedy prídu i mamičky zo zahraničia, a zároveň na tomto stretnutí mamy rozprávajú rôzne veľmi zaujímavé svedectvá ako Pán koná v ich životoch a v životoch ich detí.

Viditeľné ovocie spoločenstva

Konkrétnym a priamo viditeľným ovocím spoločenstva Modlitby Matiek a ich modlitieb za svoje deti je, že počas stretnutí mamičky vytvárajú nové skutočné priateľstvá na báze hlbokkej dôvery, získajú blízku spriaznenú osobu, postupne duchovne rastú v zbožnosti, v horlivosti, v trpezlivosti, vo vernosti Bohu a v iných čnostiach, učia sa plniť a rozlišovať Božiu vôľu, priamo zakúšajú Božiu dobrotu vo forme ochrany svojich detí, ako pred duchovnými, tak i pred telesnými nebezpečenstvami, učia sa a zisťujú, že mnohé problémy, ktoré považujú za ťažké, sa počas zdieľania stanú ľahkými, lebo ich bremeno sa rovnomerne prenesie a rozloží na všetky mamičky, ale hlavne do Božích rúk. A napokon, pre odľahčenie a s troškou humoru treba tiež podotknúť, že to má i praktické „dôsledky“ – v prípade

ak by potrebovali lekársku pomoc, zistia, ktorá z nich je zdravotná sestra, alebo - od koho si požičať dobrú knihu, alebo - sa dozvedia najlepší recept na koláč.

Na záver možno tiež poznamenať, že na dom, v ktorom sa uskutoč-

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“

Mt 11,28

ňujú stretnutia Modlitby Matiek, prichádza Božie požehnanie.

V prípade akýchkoľvek ďalších otázok sa môžete obrátiť na veľmi ochotnú mamičku Marianku, na tel. č. **0902 523 687**, ktorá je veľmi zapálená pre myšlienku tohto farského spoločenstva.

Svedectvá

„Ďakujem Pánovi za jeho cestu, ktorú má pre mňa pripravenú. Nie vždy je ľahká. Všetko čo nám kladie do cesty, má zmysel. Okresáva nás, formuje ako diamant. Len dôkladné spracovanie a dokonalé vybrúsenie

urobí z neopracovanej suroviny žiarivý skvost. - Prišli sme o synčeka Matúška, tento rok by mal už 14 rokov a navždy ostane v našich srdiečkach ako náš anjelič. - Bolo to ťažké obdobie, ale zároveň krásne. - Ďakujem Pánovi za každý jeden deň, ktorý bol Matúško s nami. Bolo to obrovské požehnanie pre nás. **ĎAKUJEM** rodičom, že nás viedli a boli nám príkladom viery k Pánovi. V tomto ťažkom období som sa osobne stretla na Kramároch cez Pátra Marcela s Modlitbami Matiek, keď som nemohla byť s Matúškom. Prijala som pozvanie k mamičkám, ktoré ma srdečne prijali k sebe. Dni plynuli, deň za dňom, až prišiel deň, kedy nás Matúško opustil a išiel k Pánovi a vrátili sme sa domov. Vtedy vo mne ostala, driemala **TÚŽBA** nájsť si skupinku, s ktorou budem pokračovať a odovzdávať svoje bolesti, ale aj svoje radosti do rúk Pána. Veľmi som túžila nájsť skupinku, aby sme sa stretávali a spoločne sa modlili za naše detičky a za naše rodiny. Pán ma vypočul, za čo mu nesmiernne **ĎAKUJEM**. Mojou túžbou v srdci je - aby sa vytvorilo viac a viac skupiniek v našej dedinke - pretože sila modlitby je obrovská. Preto je skvelé, že máme takúto možnosť, aj v našej dedinke, stretávať sa pri spoločnej modlitbe spolu s mamičkami.“

„Ja som stala členkou modlitieb matiek asi pred dvomi rokmi. Dostala som pozvanie od Marianky, aby som sa prišla pozrieť ako to funguje. Nebolo to nič záväzné. Ani žiadne nútenie zo strany dievčat som nepociťovala. Práve naopak, bolo to veľmi príjemné stretnutie. Nerozhodla som sa hneď. Chvíľu mi trvalo, kým som povedala definitívne áno. Bála som sa záväzku. Najväčší dojem na mňa urobilo, keď si každá žienka kľakla a odovzdala svojich blízkych do Božích rúk. Je to asi najkrajšia časť, ktorá má vždy naplní pokojom, že moji najbližší sú v dobrých rukách. Po vstupe som dostala pozvanie ísť do Svitu na celoslovenské stretnutie Modlitieb Matiek. Bol to krásny deň strávený spevom, modlitbou, sv. omšou, adoráciou a svedectvami matiek. Prekvapilo ma to veľké množstvo matiek, ktoré sme sa tam zišli. Vtedy som si uvedomila, že sila modlitby všetkých matiek je úžasná a nemôže zostať nevyočutá. Som vďačná, že môžem byť členkou tohto spoločenstva a cítim sa v našej skupinke matiek prijatá a naplnená. V skupinke sú medzi nami rôzne vekové rozdiely, ale možno aj práve toto je pre nás veľmi obohacujúce.“

JEDNA Z MAMIČIEK SPOLOČENSTVA

-Jozef Ďubek

S LÁSKOU MAMIČKA MARIANKA

Nechajte maličkých prísť ku mne ...

V našej farnosti máme veľmi často prvé sväté prijímanie práve na Deň matiek. Nebolo tomu inak ani tento rok. O to viac to umocňuje vnútorne pocity rodičov, zvlášť mamičiek, ktoré sa tešia a ešte intenzívnejšie prežívajú krásny okamih v duchovnom živote ich ratolestí, keď po prvýkrát prijmu Ježiša do svojho detského srdiečka.

Vďaka skvelej príprave počas vyučovania náboženstva, trpezlivosti a precíznej práci hudobníkov, nádhernej výzdobe kostola, ako aj mnohým modlitbám za prvoprijímajúce deti a ich rodičov sme opäť prežili nádhernú slávnosť, ktorá prehĺbila našu vieru.

Osobitnú zásluhu na tom majú aj naši starostliví, obetaví a trpezliví kňazi, ktorí nás vždy vedú svojimi príhovormi duchovne veľmi povzbudiť a nasmerovať. Počas kázne v tento slávnostný deň pán farár pekným spôsobom prirovnal našu dušu k perlorodke, ktorá piesok či prípadnú nečistotu postupne a s viacročnou námahou obaluje vzácnou perleťou. **Tak aj naša duša, keď sa očistí pri sviatosti zmierenia, v Eucharistii prijme Ježiša, koná dobré skutky a pravidelne sa prihovára Bohu v modlitbe, stáva sa pomalými krôčikmi vzácnou perlou.** Následne nám priblížil takúto vzácnu perlu -

blahoslaveného Carla Acutisa, ktorý si tiež takto obaloval svoju dušu do vzácnnej perlete každodennou účasťou na sv. omši, prijímaním Eucharistie, ktorú ako vieme nazýval dialnicou do neba. Naše šikovné deti poznali aj iné nebeské perly - Božiu Matku, Pátra Pia, sv. Jozefa, sv. Františka a ďalších, s ktorými sa oboznámili aj počas pravidelných príhovorov na detských svätých omšiach. Na konci homílie pán farár otcovsky vyzval rodičov, aby si spolu s deťmi vykonali 9 prvých piatkov a chopili sa tak úlohy prvých svedkov viery.

Po vzácnom okamihu prijatia Pána Ježiša do srdca v závere sv. omše v príhovore nadviazal pán kaplán na pieseň o ovečke, ktorú deti s obľu-

bou a rady spievajú. Zaželel im, aby boli Ježišovou milou voňavou príjemnou ovečkou, ktorú poniesie na rukách a s láskou a so všetkou pozornosťou sa o ňu vždy postará.

Rodičia a deti tiež prekvapili duchovných otcov krátkym videom o samotnej príprave tohto krásneho dňa. Účastníkom sv. omše sa tento nápad páčil a nechýbal spontánny potlesk.

Všetkým, ktorí s láskou pracovali na príprave tejto slávnosti patrí veľké ĎAKUJEM!

-Katarína Revajová

Putovanie - hlboký prejav viery

Počas celých dejín spásy, ale aj samotnej histórie ľudských dejín sme často svedkami toho, že ľudia boli a sú z rôznych dôvodov a potrieb mnoho na cestách.

Asi to najdôležitejšie putovanie v Starom zákona nachádzame pri prechode izraelského národa do zaslúbenej zeme pod vedením Božieho muža Mojžiša. **Ľud, povoláný samotným Bohom, kráčal často z pohľadu samotného človeka - do neznáma, ale z Božej perspektívy išlo o dokonalý plán, ako dať Izraelu slobodu.** A keď nastali pre Mojžiša mnohé ťažké

chvilé, najmä v momentoch, keď sa izraelský národ búril, spomínal na hrnce plné cibule či mäsa, bojoval s nedostatkom vody, Pán sa postaral o svojich a nedal im zahynúť.

V Biblii ďalej čítame, ako Lót opustil Sodomu a Gomoru, aby si zachránil život. On - spravodlivý muž, odchádza zo svojho zabývaného života do krajiny a na miesta, ktoré sám nepozná, ale dobrý Boh sa o neho opäť postará.

Putovanie nie je neznámym pojmom ani v novozákonných tex-

toch, veď krátko potom, ako Mária príjme Život do svojho lona, ide do Betlehema, aby sa tam dala so svojim mužom zapísať. A keď príde čas pôrodu a Herodes číha na život dieťaťa, z Božieho poverenia opäť vstanú a putujú do bezpečia. **Mojžišovo, Lótovo či Máriino putovanie nebolo ľahké, lebo z ľudskej stránky mnohé okolnosti a prekážky sťažovali hladký priebeh cesty. Je teda dôležité, aby túžba či potreba putovať vychádzala zo samotného vnútra človeka.**

Putovanie nie je neznámy pojem ani pre veriacich našej farnosti, dokonca môžeme konštatovať, že sa veľmi radi zapájajú do mnohých

náboženských aktivít a tak ako spoločnosť prežívajú spoločný čas, počas ktorého si vyprosujú mnohé milosti a spoznávajú nové pútnické miesta Slovenska, ale aj zahraničia.

Aj tento rok sme začali spoločným putovaním na pútnické miesto v Lichni- Poľsku. Na túto púť sme sa vybrali v piatok 9. februára pred polnocou a vrátili sme sa v nedeľu podvečer. Samotná cesta bola dosť dlhá, cestovali sme takmer 7 hodín, ale i tento čas sme vedeli správne využiť spoločnou modlitbou a priateľskými rozhovormi.

V sobotu ráno okolo 6:30 sme docestovali k farskému kostolu sv. Ka-

zimíra v Świniciach Warckich, kde bola pokrstená sv. Faustína - Helena Kowalská. Tu nás už netrpezlivo očakávala rehoľná sestra Timotea z Kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva. Táto rehoľníčka mimochodom pochádza z malebnej slovenskej obce Údol pri Starej Ľubovni. Svojím púťavým rozprávaním nás previedla životom sestry Faustíny, povzbudila nás jej príkladom, ale zdôraznila nám aj úctu a dôveru k samotnému Božiemu milosrdenstvu. Po oduševnených slovách sestričky nasledovala sv. omša, ktorú sme slávili ku cti sv. Faustíny. Následne sme sa spoločne presunuli k rodisku sv. Faustíny do susednej dediny Glogowiec, kde sme v rodnom domčeku mohli vidieť vtedajší spôsob života rodiny Kowalských. Po spoločnej modlitbe a fotografii sme sa vybrali smerom k pútnickému miestu Licheň, ktoré sa nachádza v Starej Lichni a patrí k najvýznamnejším pútnickým miestam v Poľsku. Úcta k tomuto miestu sa začala šíriť od roku 1850, kedy sa vizionárovi Mikulášovi, ktorý bol pastierom, zjavila Panna Mária. Obraz Panny Márie- tak ako sa zjavila, bol neskôr prenesený do farského kostola v Lichni, odkedy sa začala šíriť

aj úcta k Matke Božej Lichenskej. **V Grablinskom lese, teda tam, kde sa Panna Mária zjavila pastierovi, je možné vidieť na veľkej skale aj dve ľudské stopy, ktoré tradícia považuje za stopy Panny Márie.** A hneď po príchode na toto pútnické miesto sme sa v už spomínanom lese zastavili. Páter Miroslav, ktorý je taktiež Slovak, nám predstavil toto miesto a v neďalekom kostole patriacemu ku kláštoru sa s nami pomodlil biblický ruženec.

Po príchode z Grablinského lesa sme sa ubytovali v pútnickom dome Betlehem, ktorý stojí oproti nádhernej majestátne sa týčiacej päťloďovej bazilike, ktorá spája prvky gotiky, renesancie, baroka a secesie. V bazilike sa nachádza zázračný obraz Bolestiplnej Kráľovnej Poľska, ale taktiež aj pápežské apartmány a múzeum. Celé toto mariánske pútnické miesto pôsobí rozsiahlejším dojmom s veľmi upraveným okolím a mnohými zákutiami určenými na stíšenie a osobnú modlitbu.

Po ubytovaní sme sa spoločne išli pomodliť krížovú cestu na neďalekú, priam umelecky stvárnenú Kalváriu, ktorá v nás zanechala hlboké dojmy. Po modlitbe krížovej cesty sme mali spoločnú večeru, po ktorej sme sa pobrali do spodnej časti baziliky, kde nám znovu páter Miroslav povedal čosi o samotnom pútnickom mieste, ale

aj o reholi mariánov, ktorú založil páter bl. Štefan Papcyński. Po tomto výklade sme sa zúčastnili slávenia sv. omše v bazilike, pri ktorej je v sobotu dobrým zvykom, že manželia, ktorí sa nahlásia, si môžu obnoviť svoje manželské sľuby. Po slávení sv. omše sme mali individuálny program, kedy sme sa mohli poprechádzať, pomodliť, ale najmä sa stíšiť a oddýchnuť si.

V nedeľu ráno sme sa zobudili na naozaj milostivom mieste. Samotná atmosféra, pohľady do všetkých strán tomu len nasvedčovali. Hneď ráno sme sa zišli na slávení sv. omše v kaplnke bl. Štefana Papcynského. Po slávení sv. omše sme mali raňajky a potom až do 11:00 hod. sme sa pohybovali po krásnom areáli baziliky, kde sme ešte mohli veľa toho vidieť. Navštívili sme neďaleký farský kostol a kaplnku, v ktorej sa nachádza kríž, ktorý údajne postrieľala Berta Bauer, ktorá bola vychovateľkou chlapcov. Týmto činom chcela dokázať, že Boh neexistuje. Pred zničeným krížom seabedome vyriekla: „Keby Boh existoval, istotne by ma potrestal.“ Krátko potom, ako odcestovala na stanicu do Konina, náhle zomrela.

Mnohí sme sa v dané dopoludnie mohli ešte stíšiť v aj osobnej modlitbe a prosiť za potreby, ktoré sme si niesli vo svojom srdci.

O 11:00 hod. sme sa spoločne vyrazili na cestu domov, ktorá bola síce dlhá, ale mali sme možnosť priniesť i takúto obeť. Počas cesty sme sa modlili aj k Panne Márii Lurdskej, ktorej spomienku sme práve v tento deň slávili. Vrátili sme sa práve v čase, kedy odbíjali naše kostolné zvony a pozývali nás na večernú modlitbu Anjel Pána.

Celé toto naše putovanie za Matkou bolo sprevádzané hlbokou vierou, dôverou a s umocneným pocitom, že práve od nej si môžeme vyprosiť mnohé milosti.

Navštevovať pútnické miesta sa istotne oplatí, pretože, tam sa Boh osobitným spôsobom prihovára nášmu srdcu. I pri tejto farskej púti sme nezabudli na vás, ktorí ste z dôvodu rôznych povinností ostali doma. Veríme, že i cez tento milostivý čas putovania nám bolo alebo bližšie ako inokedy.

- otec Peter Kalis

Usmievaj sa

Začiatkom pôstneho obdobia 17. februára 2024 sa uskutočnila duchovná obnova dievčat, ktoré v našej farnosti konajú službu pri modlitbe sv. ruženca. Išlo o duchovnú obnovu, ktorú viedli sestry z Kongregácie Milosrdných sestier Sv. Kríža. V tejto rehoľnej spoločnosti pôsobila aj naša blahoslavená sestra Zdenka, rodáčka z Krivej na Orave. Celý tento deň sa opieral o jej príklad. Dievčatá si obzvlášť všimali jej detstvo a mladosť. Obyčajný život, ktorý viedla sestra Zdenka, ju pripravoval na veľké veci, ktoré musela prežiť v zasvätenom spôsobe života ako rehoľníčka.

Žila maličkosti, ktoré ju krok po kroku pripravovali na dokonalosť.

Sr. Teodózia a sr. Ivana sa takýmto spôsobom snažili predstaviť cestu života aj našim dievčatám. Celé toto podujatie sa nieslo v priateľskej a radostnej atmosfére. Samozrejme počas dňa nechýbala modlitba sv. ruženca sprevádzaná myšlienkami bl. Zdenky a slávenie sv. omše, po ktorej sme si mohli uctiť aj jej relikvie. Prednášky i modlitby boli dopĺňané rôznymi zábavnými aktivitami, ktoré nám pomáhali vytvoriť ideálne spoločenstvo na prijatie Božích milostí.

Keď sme sa povzbudili na duchu, nechýbalo ani posilnenie na tele a tak sme ako jedna rodina spolu zasadli za jeden stôl a vychutnali si vynikajúci obed.

Duchovnú obnovu sme ukončili spoločným hodnotením.

V knihe proroka Ezechiela nachádzame tieto slová: „**A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás.**“ (Ez 36, 26) a my pevne veríme, že táto spoločná duchovná obnova poslúžila našim dievčatám k tomu, aby s ešte väčšou chuťou slúžili v našej farnosti.

Nech mocné orodovanie bl. Zdenky vyprosí mnohé milosti dievčatám, aby verne a ochotne vykonávali svoju službu a tak nachádzali dokonalosť v maličkostiach.

- otec Peter Kalis

Vtip:

Ktoré víno je najsilnejšie?

Omšové.

A prečo?

Jeden ho pije a všetci spievajú.

Čisté srdce

Duchovná obnova s otcom Pavlom Hudákom, rektorom Pastoračného centra bl. Anny Kolesárovej prebiehala v našej farnosti od 20. - do 21.4.2024. Pozostávala z programu pre birmovancov, večernej adorácie za rodiny s rodinami a z príhovoru pri nedeľných sv. omšiach. Témou duchovnej obnovy bolo - **ČISTÉ SRDCE.**

Pre birmovancov boli ponúknuté dve prednášky, sv. omša a uctievanie relikvií bl. Anky Kolesárovej. Šikovné animátorky birmovancov pripravili pre mladých pohostenie.

Prednášky otca Pavla boli zamerané na vzťahy v rodine, ktoré nesú mladého človeka: *vzťah otca a matky* (tento vzťah je pre identitu detí rozhodujúci), *vzťah matky a syna* (syn môže v tomto vzťahu rásť v mužnosti), *vzťah otca a syna* (otec pomáha synovi rásť v zodpovednosti a dôvere), *vzťah otca a dcéry* (otec môže odovzdať úctu a lásku k dcére aj prostredníctvom darovanej ruže), *vzťah brata a sestry*.

Otec Pavol sa špeciálne zastavil pri symbolike ruže a jej vône, ktorá predstavuje vnútornú krásu. Podotkol, že **vnútorná krása je dôležitá pre lásku.** Potom rozoberal úlohy dievčaťa vo vzťahu k chlapcovi: dievča má prebudiť vzťah ku

chlapcovi; má rozvíjať skutočnosť, že je milovaná; poslanie čistoty, ktorá je základom sebaúcty; formovanie muža.

Prednášky boli popretkávané mnohými svedectvami mladých, ktorých otec Pavol sprevádzal. V závere prednášky zaznelo

svedectvo Radky Surmánkovej, tímačky z Pastoračného centra vo Vysokej nad Uhom o jej osobnej úcte k bl. Anke Kolesárovej a otec Pavol odpovedal na otázky birmovancov. Pri sv. omši mládežnícky zbor farnosti prispel ku **radostnej oslave Pána Ježiša** a v príhovore sa otec Pavol inšpiroval otázkami mladých.

Jedna zo skupiniek birmovancov takto reagovala na duchovnú obnovu:

Čo ťa najviac oslovilo z prednášky otca Pavla?

Z prednášky ma najviac oslovila symbolika bielej ruže.

-REBEKA, TATIANA

Čím ťa inšpirovala bl. Anka Kolesárová?

U Anky ma inšpirovala jej starostlivosť o rodinu, keď jej zomrela matka.

-REBEKA, MICHAL

Jej zodpovednosť a usilovnosť v takom mladom veku.

-SAMUEL, MATEJ, KAROLÍNA, TATIANA

Odmietnutie vojaka, hoci bola zastrelená.

-FILIP, BRUNO

Jej oddanosť Bohu, keď si dokázala vybrať večnosť na miesto hriechu.

-EMA

V podvečerných hodinách bola ponúknutá adorácia za rodiny a s rodinami. Pri adorácii otec Pavol vyjadroval prosby v rozličných oblastiach rodinného života. Počas adorácie si mohli veriaci osobne uctiť relikvie bl. Anky Kolesárovej.

Pri nedeľných sv. omšiach otec Pavol srdečne pozdravil farské spoločenstvo a vo svojom príhovore vychádzal z obrazu Dobrého Pastiera, ktorý je pre nás výzvou, aby sme boli dobrí, ako je dobrý – Dobrý Pastier, Ježiš Kristus. Upriamil pozornosť na potrebu modlitby za kňazov, pretože **kňazov máme takých, akých si vymodlíme a to platí aj o deťoch v rodinách.** Potom sa zastavil pri bl. Anke Kolesárovej, mučeníčke čistoty. Jej príbeh svedčí o tom, že **každý svätý je Boží originál a preto priťahuje i oroduje v konkrétnej oblasti, predovšet-**

kým čistote. Otec Pavol predstavil prípady vypočutia na príhovor bl. Anky v momente odkrytia obrazu blahoslavenej pri slávnosti blahorečenia v Košiciach: uzdravenie ženy z bolesti kíbov; duchovné uzdravenie chlapca, ktorý mal dlhé roky problémy s pornografiou; psychické a duchovné uzdravenie ženy z rán sexuálneho zneužívania. V závere svojho príhovoru nás otec Pavol povzbudil, aby sme si pomáhali na ceste do neba a nech je Božia dobrota žitá v našich rodinách.

Na záver sme otcovi Pavlovi položili pár otázok:

Kedy a ako si sa dopočul bl. Anke Kolesárovej?

Bolo to v roku 1997, keď som bol kaplánom v košickej katedrále. Ako kaplán som mal na starosti mládež. O bl. Anke sa dozvedel pri kňazských rekolekciách, kde sa rozprávalo o možných kandidátoch na blahorečenie.

Ako pomáha bl. Anka mladým a rodinám?

Svojím príkladom a orodovaním. Relikviár bl. Anky je vyrobený do tvaru srdca a v ňom sú umiestnené tri perly, ktoré predstavujú múdrosť, lásku a čistotu.

Ako si zachovať čistotu srdca?

Čistota je dar, ktorý si môžeme vyprosiť. Je potrebné zasvätiť sa Najsvätejšiemu Srdcu Pána Ježiša a

Nepoškrvnenému Srdcu Panny Márie. Musíme si byť vedomí, že bez Božej milosti človek neobstojí. Veľkou pomocou je zotrvanie v blízkosti s bl. Ankou, mať k nej osobný vzťah. Ďalšou pomocou je uvedomenie si sily vnútornej krásy. Sebahodnota je ochranou čistoty.

Položili sme otázky aj Radke Surmánkovej:

Ako si sa dostala do služby v Domčeku?

Počas duchovnej obnovy v Univerzitnom pastoračnom centre Jána Vojtaššáka v Ružomberku, ktorú viedol otec Pavol, som sa zoznámila s jeho pastoračnou službou. Potom som sa zúčastnila viacerých púti radosti a zrelosti ako účastníčka a dobrovoľníčka. V súčasnosti dva roky pôsobím v Domčeku v pozícii tímačky.

Čo ti prináša služba tímačky?

Služba mi pomáha k sebaoznaniu, k duchovnému rastu, k vzájomnej spolupráci, k upevňovaniu organizačných a praktických zručností, napr. niekedy je potrebné navariť obed aj pre 70 ľudí.

V čom ťa oslovila bl. Anka?

Anička ma oslovila svojou jednoduchosťou, hĺbkou v maličkostiach. Hoci nič veľké neurobila, predsa žila svätosť.

-o. Róbert Slotka

Takú zábavu Betlehem ešte nezažil!

V nedeľu (28.1.2024) sa Kultúrny dom v Oravskej Polhore otriasal v základoch. Popoludní sa v ňom zišli naši najmenší na farskom detskom karnevale s témou- Živý Betlehem.

Na parkete sa predviedlo takmer 90 anjelov, Márií, Jozefov, kráľov, pastierov, ovečiek, ale i originálnych hviezdičiek či malých Ježiškov, a to od najmladších, len niekoľko-mesačných účastníkov až po birmovancov, ktorí sa aktívne zapájali do prípravy, výzdoby a plynulého chodu celej akcie. V sále sa mihali nádherné masky, často unikátnej domácej výroby. Z neba

nad parketom viseli hviezdy, stuhy a papieroví anjeli, samozrejme aj množstvo pestrofarebných balónov.

Deti si spolu so svojimi rodičmi vypočuli privítanie i požehnanie otca Róberta a už im nič nebránilo v zábave. Najskôr si však museli otestovať svoje schopnosti a znalosti. Pod vedením moderátorov a pána farára anjelici vyfarbovali hviezdy, Márie varili a triedili fazuľky od kávových zŕn, pastieri a valasi tancovali. Jozefovia skúšali šikovnosť svojich prstiek, zvieratká museli prejsť kus cesty – so zemiakom na lyžičke. Ako rýchlo dokážete odskrutkovať skrutku? Trúfnete si napísať JEŽIŠ, držiac fixku nohou? Veru – naši najmenší museli zvládnuť rôzne úlohy, tancovať, spievať, dokonca si overili svoje znalosti o Ježišovi a o príbehu z Betlehema. Posilnení voňavým vianočným čajom z dielne dobrovoľníkov – birmovancov im to išlo ako po masle.

Cez prestávku si pochutili na skvelých koláčikoch od našich šikovných mamičiek, babičiek i detí, ktoré priniesla každá rodina na zdieľanie. Muffiny, štedráky, rolády, domáce moravské koláče – to všetko rozvonjavalo na plných stoloch. Po otestovaní zručností a vedomostí prepukla zábava ako sa

patrí. Šikovné dievčatá predvádzali tance, ktoré sa každé dieťa v miestnosti snažilo presne napodobniť. Nevynechali ani jeden z najväčších hitov detských diskoték! Na parkete nechýbal ani pán farár. Aj rodičia sa s láskou pozerali na energiu a radosť svojich ratoleští. Niektorí od stola, iní fotili, ďalší tleskali na okraji parketu. Kto netancoval, isto aspoň podupkával nohou do chytľavého rytmu hudby. Každý kto bol tam, sa nemohol nebaviť.

Touto akciou sa úspešne podarilo nielen zabaviť našich najmenších, ale aj upevniť vzťahy v rodinách a vo farskom spoločenstve. Karnevalom sme si tiež pripomenuli 800 rokov od zhotovenia prvých jasličiek sv. Františkom Assiským. Tieto živé jasličky v podobe našich najmladších detí boli dôkazom, že s Božím požehnaním dokážeme potešiť každé detské srdiečko a utužiť vzťahy v našich rodinách.

-Janka Pečarková

Vtip:

Prečo sa bezzubí nemôžu dostať do pekla?

Lebo v pekle je plač a škrípanie zubami.

Nad'alej v službe Bohu a ľuďom

Pán Jozef Vargončík bol vo farnosti, ako prvý, dlhé roky vedúcim lektorov. Dnes už má 80 rokov, a preto sme sa rozhodli ho tak trochu „vyspovedať“, aby sa nezabudlo, aké to „kedysi“ bolo. Je síce chorobou pripútaný na lôžko, ale jeho myseľ je pokojná a jasná, hoci už trochu pomalšia. Na návštevu sa

vždy teší, lebo má rád spoločnosť, a preto je vždy ochotný podeliť sa o svoje spomienky, názory a životné skúsenosti. Aj mňa privítal s otvorenou náručou. Moja prvá otázka po pozdrave bola – „Ujku, ako sa máte?“ A on s humorom odpovedal – „Ako bolo na počiatku, tak je i teraz, tak je stále.“ Už len z tohto je zjavné, že elán a radosť ho ešte neopustili. A ďalej sme pokračovali v rozhovore takto:

Ako si spomínate na lektorské začiatky. Bolo vás veľa alebo málo?

Bolo nás veľmi veľa. Ľudia boli nadšení, že môžu ísť čítať Božie Slovo. Ale hlavnú zásluhu mal na tom vtedajší pán farár Milan Holík. On, jeho charizma a spôsob, akým vedel osloviť, boli istým magnetom, ktorý priťahoval ľudí byť ochotnými prekonať ten strach postaviť sa pred ľudí v kostole a ísť čítať.

Ja osobne si myslím, že to ale nestačilo, že preto musel urobiť niečo oveľa viac?

Určite. Nestačilo to. Nestačilo z jeho strany byť len kňazom, ale pracoval na svojej duchovnej autorite tak, že už dávno predtým pracoval na tejto myšlienke tým, že spontánne zapájal do nej aj ostatných veriacich a už takto vopred medzi nimi hľadal ľudí ochotných zapojiť sa do

tohto projektu. Nestačilo ich osloviť masovo, jednoducho to takto nefungovalo. Ale každého jedného podľa možnosti do lektorskej služby pozval najskôr individuálne, osobitne, a až potom prišiel moment, keď stačilo oznámiť, že projekt sa spúšťa a lektorská služba sa naštartovala. Samozrejme, že to všetko boli veriaci, ktorí už predtým, mnohí z nich, boli aktívny už aj v iných farských spoločenstvách ako napríklad v spevokole, v ktorom boli napríklad aj starší veriaci. Mládežníci mali zase svoj spevokol, ktorý spieva dodnes. A starší zase svoj, ktorý však už asi kvôli tomu, že ho nemá kto viesť, zanikol. Navyše musím povedať, prečo do lektorského stavu nemožno pozývať veriacich masovo. Prečo to nefunguje. Ale prečo každého treba pozvať individuálne alebo osobitne. Myslím si, že je to asi preto, lebo Boh miluje každého človeka tak, ako keby bol v celom vesmíre iba jediný a sám. A možno Boh aj takto chce upozorniť, že každý človek, každý lektor je výnimočný. Ďalej preto, aby sme si nezvykli brať ľudí a veriacich ako nejaký poslušný dav alebo masu, ktorá plní priania tých, ktorí si to takto želajú, ale že každý jeden veriaci, ktorý je pozvaný, hoci pozvaní sú všetci, predtým ako pozvanie prijme, najskôr ho musíme spoznať, precítiť, byť k nemu empatický, musí sa sám a dobrovoľne k tomu odhodlať, popracovať na sebe, popracovať na

svojej duchovnej odvahe, aby potom až bude čítať Božie Slovo pre veriacich, vedel čo číta, vedel to odovzdať tak, aby to bolo zrozumiteľné. Ďalej, aby mal vlastnosti ako sú pokora zmiešaná s láskou, vedel počúvať, vedel vnímať a premýšľať – a hlavne, aby to pri čítaní bolo aj cítiť. Toto je moja teória a myslím si, že je aj z veľkej časti pravdivá.

Ale takýto pohľad je predsa v určitom zmysle aj politikou. Nezdá sa vám to?

Áno, máš pravdu. Aj výber a pozvanie lektorov je v skutočnosti takou malou politikou, lebo v rámci pozvania, ten kto pozýva, je „nútený“ používať „diplomatický“ slovník,

tak trochu narýchlo hľadať trefné argumenty, „kľučkovať“ a odôvodňovať, aby veriaci vôbec to pozvanie prijal. Ale myslím si, že je lepšie, keď sa o tom vie, lebo ak je človek otvorený a úprimný, skôr mu „uveria“, ako keby mal používať nejaké nepravdivé alebo falošné argumenty.

Pokiaľ viem, vo farnosti ste tiež dlhé roky pôsobili v spevokole, lebo ste veľmi rád spievali. Aké to bolo? Aké boli začiatky, čo vás motivovalo?

Áno, veľmi rád som spieval, pretože som pociťoval z toho takú vnútornú radosť, že to čo robím, robím správne. Veľmi ma to obohacovalo, najmä môj vnútorný duchovný život. Obohacoval ma nielen samotný spev, ale i obsah piesni. Do spevokolu som sa dostal ešte ako mladý študent v Rabči, nakoľko sa tam tomu venovali páni kapláni spolu s nebohým pánom Vojtassom, organistom. Keď sme postavili kostol v Polhore, chodievali sme spievať už aj do Polhory, kde to viedol Štefan Tyrol striedavo spolu s bratom Antonom. Navyše som sa angažoval pomedzi ľudí a pozýval ich do tohto spoločenstva a to tak, že keď sa v kostole spievalo, počúval som, kto dobre spieva a – oslovil ho. Rovnako som bol totiž oslovený aj ja. Môžem iba povedať, že zväčša na tieto pozvania boli pozitívne ohlasy. Pozvanie prijali. Naším mot-

tom, ktoré nás pri speve veľmi silno motivovalo, bolo – „kto spieva, dvakrát sa modlí“. Okrem toho, že som bol spevákom v spevokole, som sa angažoval aj ako dobrovoľník pri organizovaní účasti jednotlivých spevákov k jednotlivých slávnostiam alebo príležitostiam. Spievali sme totiž pri mnohých rôznych liturgických príležitostiach, kde už bola potrebná nejaká tá organizácia, nie len nejaká živelná účasť – pri rôznych cirkevných slávnostiach počas Vianoc, Veľkej Noci, odpustu, ale i mimo takýchto sviatkov, tiež počas primícií, ale aj počas pohrebných obradov alebo svadieb. Išlo nám o to, aby liturgia bola predsa len krajšia. A myslím si, že sme boli fakt dobrí. Raz si nás dokonca na jednej slávnosti pomýlili s profesionálmi z Dolného Kubína, čo nás len veľmi potešilo.

V tom čase ste prežívali obdobie komunizmu. Vedeli by ste porovnať prežívanie viery v našej dedinke v tom čase a dnes?

Na začiatku treba „moderne“ povedať, že celý komunizmus - to bol jeden veľký hoax a dezinformácia a po zmene systému nastala jedna veľká epocha preobliekania kabátov, ktorá trvá dodnes. Tiež treba nahlas povedať, že ľudia za komunizmu, nielen v našej dedine, veľa trpeli, ale naproti tomu viac verili v Boha, boli viac kresťanmi ako dnes. Dnes majú kresťania veľkú slobodu, ale zato o to menej veria, hoci navonok to tak až príliš nevyzerá, lebo sa to maskuje. Ale niekedy je to až príliš viditeľné. Viera sa dnes pre mnohých stala totiž púhym formalizmom. Dokonca sa v tom stráca aj tá naša náboženská tradičnosť. Je zvláštne, že za komunizmu neexistovalo, aby sa birmovka pre mladých stala rozlúčkou s kostolom. To preto, lebo mladí trpeli. A toto utrpenie ich nútilo hľadať pravdu a našli ju v kresťanstve a vážili si to, všetci, nielen mladí, ale i starí. Preto obyčajní ľudia si za komunizmu navzájom viac pomáhali, viac sa navzájom podržali, viac sa navzájom podporovali vo viere, viac sa modlili, boli viac zodpovednejší v duchovnom živote, viac si vážili tie odrobinky slobody, ktoré tu boli, čo sa prejavilo i v obyčajnom bežnom živote. Napríklad i tým, že mali väčšiu úctu k starším, väčšiu úctu k

životu, viac si vážili ľudí okolo seba, boli viac úprimnejší a pravdivejší – ako napríklad na uzavretie dohody stačilo podanie ruky, nerozvádzali sa pre hlúposti, alebo boli akčnejší a kreatívnejší vo viere - veriaci v Polhore sa dokázali zomknúť a postaviť kostol. Nechcem maľovať čerta na stenu, ale žiaľ, pokiaľ si dnes ľudia, aj v našej dedinke, nebudú vážiť slobodu, ľahko o ňu môžu prísť, lebo ľahko veria rôznym podstrčeným plazivým ideológiám alebo rečiam, najmä mladí ľudia. A preto ľahko môžu prísť také ideológie, ktoré sú ešte horšie ako komunizmus, ktoré, ak si nedáme pozor, ak nebude človek ostrážitý, vrátane viery v Boha, nás všetkých prevalcujú. Pretože nežijeme v utrpení, ale v blahobyte, ktorý rozbíja dušu človeka, vrátane jeho rozumu, viery v Boha, myslenia. A čo ma najviac trápi je, že dokonca aj tak veľa kresťanov sa nechá tak ľahko oklamať. A to všetko len preto, lebo v tom pohodlí blahobytu sa im nechce hľadať pravdu, premýšľať o Bohu alebo vôbec premýšľať o stvorení, alebo kvôli zaneprázdnenosti nemajú čas vôbec niečo duchovné hľadať. Takže – možno som trochu ostrý ako britva – ale dovoľm si tvrdiť, že v dôsledku toho súčasný človek, ak nehľadá pravdu, už teraz nevedomky žije vo svojich vlastných duchovných hoaxoch a dezinformáciách.

Keďže pravda je taká dôležitá, čo to teda tá pravda je? Definujte ju!

Definícia pravdy je veľmi jednoduchá. Na stôl sa položia všetky argumenty a fakty, všetko čo sa dá zohnať za a proti, vrátane toho, čo sa prieči môjmu, tvojmu alebo inému presvedčeniu - a až potom sa vysloví záver. Ale všimol som si, že v reálnom živote to takto nefunguje. Fakty sa vyberajú podľa toho, ako sa komu hodia - alebo - „polovica“ argumentov sa ignoruje kvôli presvedčeniu, že sú zbytočné, pretože je už o nich vopred rozhodnuté, že sú nepodstatné, - alebo - ďalšia „polovica“ alebo časť argumentov sa nepočíta len preto, lebo ich vyslovila osoba, ktorá niekomu poriadne leží hlboko v nejakom žalúdku, - alebo - sa nepoužijú kvôli domýšľavosti. A tak ďalej, a tak ďalej. Takto to vyzerá v reálnom svete dnes - a potom sa čudujeme, že vo viere, rovnako aj v iných oblastiach života, sa tak často objavuje ľahostajnosť alebo vlažnosť, neochota, neochota poznávať Boha, neochota poznávať vieru. Potom je výsledok jasný - nepravdivé alebo napoly pravdivé poznanie vyrába obmedzené duchovné poznanie, ktoré plodí iba plytkú nábožnosť, vieru, plytké poznanie. Tých následkov je veľmi veľa, no a potom sa nečudujeme, keď sa duchovne potkýname, zle sa rozhodujeme, pretože - nepoznáme príčiny a duchovne sme dezorientovaní. Toto je tá

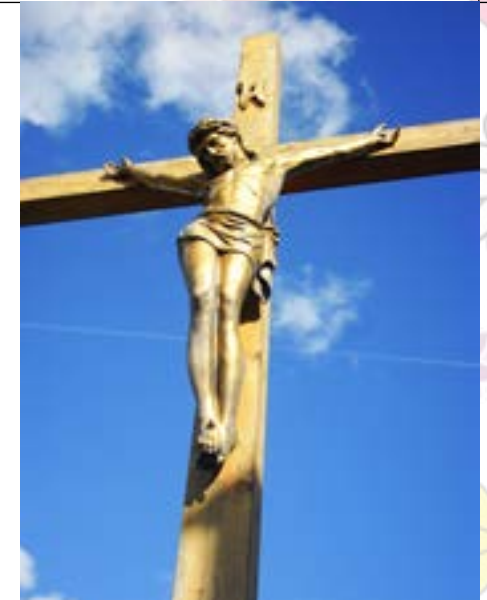
tragédia odmietania poctivosti pri hľadaní pravdy.

No je zjavné, že veľa premýšľate a kritické myslenie Vám ešte zostalo. Avšak teraz ste v stave, kedy ste prinútený ležať na lôžku a zaiste veľa trpíte v dôsledku stanovenej diagnózy, ktorú ste si nevybrali. Ste ochotný podeliť sa o prežívanie vašej bolesti, vášho utrpenia?

Áno, som. Mal som fyzicky veľké bolesti, ale po operácii sa radikálne zmiernili. Ale aj tak, človek sa s tým ťažko vyrovnáva. Avšak snažím sa to obetovať Bohu na rôzne úmysly, ktoré ma napadnú. Keby nie Boh, ktorý je nádejou i zmyslom bytia,

tak si asi úprimne povedané, zúfam. Lebo znášať bolesť bez Boha, to je ako tma tmúca bez akéhokoľvek svetla na konci tunela toho nášho biedneho života, v ktorom sa človek tak veľmi snaží, ale aj tak všetko vyjde navnivoč. Predsa je to len pravda - prach si a na prach sa obrátiš a ďalej ako píše svätý Pavol apoštol vo svojich listoch - zostane iba láska. Ale to človek precíti až do špiku kostí až vtedy, keď je človek úplne bezmocný, závislý od pomoci iných, bez vidiny zlepšenia stavu. Až vtedy človek začína precitovať tú svoju malosť, ničotu, márnosť pomínuteľného sveta, pomínuteľnosť samého seba, ale aj závislosť a obrovský rešpekt spolu s úctou pred tým, čo stvorilo niečo také veľké ako je vesmír, ale i - mňa. Mám strach, i nemám strach. Keďže ležím, mám dosť času na premýšľanie, prehodnocovanie svojho života, a je zaujímavé, že bolesť pôsobí na myseľ ako meč. V tomto stave som si všimol a zároveň dospel som do bodu, kedy si veľmi silno uvedomujem, že práve bolesť a utrpenie sú tou skutočnou duchovnou hybnou silou človeka. Utrpenie, keď má zmysel, zušľachťuje a posilňuje ducha namiesto toho, aby ho psychicky ničilo. Poráža moje nedostatky, lebo o to viac si ich uvedomujem, a chcem na nich ešte popracovať, pokiaľ sa ešte dá, za čo vlastne Pánu Bohu viac ďakujem, než ako by som mu to mal vyčítať.

Na záver, podarilo sa Vám v živote zažiť nejaký taký príjemný zážitok, na ktorý stále rád spomínate?

V roku 2002 som mal mimoriadne nádherný zážitok na prahu smrti. Počas mojej vážnej operácie srdca v nemocnici v Bratislave, v čase, keď ma lekári dostali do mimotelového obehu, práve v tom okamihu som sa ocitol v akomsi tmavom tneli, na konci ktorého som videl svetlo. V tomto tneli som kráčal za týmto svetlom, až som sa ocitol v záhrade, v ktorej všetko bolo veľmi krásne a nádherne zakvitnuté. Nielen kvety, ale dokonca aj stromy. Všetko naokolo. Celá záhrada doslova žiarila hýrivými farbami. Aj obloha. Takúto excelentne nádhernú a krásnu záhra-

du by som nenašiel nikde na svete. A uprostred tejto záhrady stál Ježiš, ktorý mi povedal – „Stoj, musíš sa vrátiť“. Ale ja som nechcel, chcel som kráčať ďalej, odmietal som sa zastaviť, chcel som ostať. Napodiv, nemal som žiaden strach, ani z Ježiša, ani z tej záhrady, ani z toho, že som sa tam ocitol. A ten pocit, ten pocit šťastia, ten stav, ten pokoj, ktorý som prežíval, bol neskutočne nádherný - nedá sa to ani slovami nijako opísať, nedá sa to s ničím tu na zemi porovnať. Ale nemohol som ísť ďalej, nedalo sa, nebolo mi to dopriate, lebo mi bolo povedané, že – „musíš toho ešte veľa urobiť“ – doteraz nechápem – čo mám ešte veľa urobiť, a tak stále tápem a premýšľam - čo asi. Vyzerá to tak, že som duchovne ešte nezrelý, ak

som na to doteraz ešte neprišiel. Napokon – nedalo sa inak, ale musel som sa „vrátiť“ z onoho sveta - a začal som vnímať svet okolo seba fyzickými zmyslami. V nemocnici po operácii, ako som sa neskôr dozvedel, ma preberali dlhú dobu, pričom som zistil, že som stratil akýkoľvek pojem o čase, pojem o priestore, a po prebratí som začal pociťovať veľmi veľkú a veľmi silnú bolesť po operácii. Okolo mňa som videl stáť zdravotnícky personál, ktorý pracoval na mojom oživení a za ruku ma držal – kňaz - františkán pôvodom z Bobrova. Doteraz mám ten zážitok na „onom svete“, tú krásu, tú náheru stále pred očami. Aj po toľkých rokoch. V tom čase som to vnímal ako realitu, ako prirodzenú skutočnosť, a vnímam to tak doteraz. Nič sa na tej realite odvtedy nezmenilo. A na túto realitu sa opäť teším, hoci je to ťažko pochopiteľné. A je tiež zaujímavé, že Ježiš v tomto zážitku sa podobal na obraz, ktorý je namalovaný na obraze Božieho milosrdenstva. Asi mi tým chcel niečo naznačiť. A to, že sa mám utiekať najmä k Jeho milosrdenstvu, lebo ho potrebujem. Určite!

Redakčná rada ďakuje Pánu Jozefovi Vargončíkovi za rozhovor, za ochotu podeliť sa o svoje postrehy, názory a životné skúsenosti. Ďakujeme.

-Jozef Ďubek

Milovníci lístkového cesta zbystríte pozornosť

Každá svadba, krstiny či rodinná oslava bola vždy osladená trubičkami od babky Anny Kvaniakovej. Posledné upiekla na svadbu svojej vnučky, ktorej sa už nezúčastnila.

Vždy, keď jem nejaké trubičky, spomeniem si na ňu. Tie jej chutili najlepšie, pretože okrem trpezlivosti a lásky dávala do cesta aj domáce maslo a to je, vážení, najlepšia chuť sveta!

Babka zvykla hovoriť, že lístkové cesto ju naučila jej babka. Ona ho potom učila ďalej. Naučila to aj moju mamu, ktorá to naučila mňa. Stihla som si zájsť aj na krátky kurz k mojej babke. Síce ešte nemám také zručnosti s „hraním sa cesta“, môžem však povedať, že domáce lístkové cesto stojí za to. Môžete z neho pripraviť povestné trubičky, ale aj „Jablká v župane“ či „Pizza závin“ pre chlapov.

Na prípravu budeme potrebovať dve cestá:

Vláčne cesto

**200g hladkej múky
lyžica octu
vajičko
štipka soli
cca 150ml vlažnej vody**

Tukové cesto

**250g masla
100g múky hladkej**

Obe cesta vypracujeme. Vláčne cesto by malo byť také akurát - ani husté, ani riedke. V prípade potreby pridáme vodu či múku. A teraz začíname prekladať a valkať, proces vďaka ktorému sa bude cesto listovať.

Vláčne cesto rozvalkáme, potrieme tukovým cestom a zbalíme ako obálku - cesto skladáme na tretiny a na tretiny a vždy potočíme o 90 stupňov.

Medzi valkaním a prekladaním sa nám vytvoria pauzy (na zavesenie bielizne, umytie hrncov, podlahy, pogonckanie po telefóne.) **Pamätajte, že múku používame čo najmenej.**

Hotové cesto ešte dajme na hodinku do chladničky a môžeme ho použiť na rôzne dobroty.

- Magdaléna Kvašňovská

Rodný dom sv. sestry Fuštiny Kowalskej v Glogowci